

סרטים

הולי בהוליבוד

סעודה בטיפאני (אופיר, תל-אביב; ארצות-הברית) הוא שיעור נוסף בחוצפה הממוסחרת של הוליבוד.

הוליבוד עדיין לא הסריטה סרט על ישו הנוצרי, המראה כיצד מצליח ישו לשכנע את פילאטוס, נשלח לחופשי ומתחתן עם מרים מגלנה. עדיין לא הוסרט סרט המראה כיצד מתעוררים רומיאו ויוליה מתנומתם, מביאים את הוריהם לכלל התפיסות רווית דמעות, מתחתנים בכנסייה של חורגה וחיים באושר ובעושר (עם אפשרות לסרטיהמשך: "ילדי רומיאו ויוליה").

איננו מנסים, חלילה, להעתיק את סיפורו של טרומאן קאפוט ארוחת-בוקר בטיפאני, בשורה אחת עם הברית החדשה או עם שקספיר. אך גם הוא יצירת-מופת קטנה, וגם לה זכויות משלה. הוליבוד מעמידה פנים כאילו היא באה להעלות יצירה זו

אודרי הופבורן ב"טיפאני"

טיפ לבית השימוש, טיפ-טיפה של פיוט

על הברד — וברגעים האחרונים היא הופכת את הקערה על פיה, מטביעה את הכל ב־דיסה סמיכה ומגעילה של סכרין.

נערת 150 הליי. הולי גולייטי, גיבור רת סיפורו של קאפוט, היא מהדורה חדשה של הוונג-בעלת-לב-הזוהב. היא מוציאה את לחמה בחברת גברים, המעניקים לה 50 דולאר (150 ל"ה, לפי השער החדש) כדי ללכת לחדר-הנשים". נוסף לזה היא משי משת נערת-קשר בין גאנזסטר כלוא לבין כנופיה, המבריחה סמים משכרים.

מספר הסיפור, סופר צעיר החי על חשבון מאהבת והמתגורר מעל לדירתה של הולי, החושף בהדרגה את הרבדים הסמויים ב־אופיה של נערת-הטלפון, האסופית ה־נפתרת, שלא הכירה מעולם את הוריה, ו־ שאין לה אדם בעולם זולת אח מסתורי ומפגרי, הנמצא בצבא.

היא חיה לה בעולם של דמיונות, מעמידה פני חתולת-פרא שאינה מתקשרת לאיש, מאד רחת נשפיתחשק — ונשקרת בכל זאת לזה קטנה, תמימה, משנעת. בגבור עליה הפחד, היא הולכת להסתכל בחלונות הראווה של טיפאני, בית-המסחר המפורסם לתכשיטים יקרים בלב ניו-יורק.

זכוכית מן השוק. בסיפור, הולי היא טיפוס כובש-לב, סמל של אופטימיזם בעידן החרדה, דמות שכל גבר מתגעגע בסתר לבו להכירה. ומכיון שזו דמות שאינה קיימת במציאות, אלא רק בחלומו של הגבר, הרואה אותה, אין היא מושג. בסוף ה־סיפור היא נעלמת, כמו ישו הנוצרי או ההולנדי המעופף, משחקת רק מבעד לערפל הגעגועים וההזיות.

אולם הוליבוד מעדיפה דלי של דבש על טיפ-טיפה לאמת פיוטית. על כן משתבש

* בחדר-ההנחות של מסעדות אמריקאיות מפוארות נהוג לתת טיפ קטן למנהל.

צ'אטה

בעיה משפחית-רפואית בחברה מודרנית

מתנגשת ביצור הכריזמטי של ההורים

לשוק, קונה לה ממתקים, מבלה במחיצתה שעות ארוכות, כשהיא מתבוננת בה ב־הערצה. גם כאותו יום, בו נעלמה דליה הקטנה, ביקשה עזיוה מלטיפה שתרשה לדליה לשמור על בנה הפעוט, שעה שהיא עצמה תלך לשוק.

כאשר, מאוחר יותר, נכנסה האם ל־דירת עזיוה ולא מצאה את בתה, החל לבה מנבא לה רעות. אך בשעות הערב המאוחרות, כשגם עזיוה וגם דליה לא הגיעו הביתה, החלה לדאוג ממש.

חיפושי המשטרה אחרי דליה האובדת ארכו יומיים, בטרם נמצאה עזיוה צדקה, כשדעתה אינה שפויה. היא הובהלה לבית חולי-הנפש בבתיים, כשמנהל בית-החולים, ד"ר זאב ירמולוביץ עצמו, מנסה להציל מפיה קורות הילדה.

רק אחרי ימים רבים של טיפול בבית-החולים, ורק זמן רב אחרי מציאת גופת הקטנה במי הירקון, הצליחו הרופאים להבקיץ אל רגעי השפיות הראשונים אצל עזיוה. הקאה היא שבהיא את השכנה לגורן את הילדה בכל העיר, עד לגדות הירקון. שם, בטרון דעתה, בשעת נסיון התאבדות, גרמה לאסון של טביעת הילדה. בכך שוכנעו רופאי בית-החולים, ובעקבותיהם גם השופטים, שחקרו את המקרה וכגרו את התיק.

המשפט נגמר. שררי בית-החולים נסגרו מאחורי עזיוה. אך האם הבוכיה והאומללה נותרה עם המישקע העמום של יצר נקמת

"לאן אתה הולך?" פלחה הזעקה את אוויר החדר החשוך והרעידה את יוסף. קול הבכי הוציא אותו מכליו. "אם תלך לעבודה," המשיכה אשתו בקול בו־כים מהמיטה, "אני לא יודעת אם תמצא אותי בבית כשתחזור!"

דליה הקטנה, בת השנתיים, הצטרפה גם היא, ובמקהלת הבכי נשמעה קריאת-היאוש של יוסף אליהו לאשתו: "מה את רוצה שאני אעשה? מה את רוצה ממני? מה, מה, מה?"

יוסף זרק את כל־העבודה והמשיך ל־חכות בפעם המיידית-כמה: "מה את רוצה שאני אעשה?" שאל, "אני לא יכול לעשות לה שום דבר. המשטרה לקחה אותה לבית־חולים, ושם אמרו שהיא משוגעת. מה אני יכול לעשות נגד זה?"

"אני לא יודעת שום דבר," בכתה האשה, "דליה שלי היא כמו תרנגולת ששחטו אֶת־הָהָאֵל. אני רוצה שיעשו לה צדק. ש־יחזירו ללדה שהרגה אותה את מה שהיא עשתה לדליה שלי!"

אותה שעה שכבה האשה בה דיברו, עזיוה צדקה, בבית חולי-הנפש בבתיים, כששנתה נודדת עליה. ביום הקודם הודיע לה הרופא שהוא נאלץ לבטל את חופשות־השבת הקצרות, מהן נהנתה מדי שבוע. הרופא חשש מנקמתה של משפחת אליהו. בביתה של עזיוה, חדר קטן במעברת פתח-תקוה, התכונן אותה שעה בעלה, סאלם צדקה, לצאת לעבודתו, כשהוא מכין את ארוחת-הבוקר לשלושת הילדים שישבו ליד השולחן והתבוננו בו. "אבא, איפה אמא?" שאלה הבת.

"היא עוד חולה," ענה האב. "היא תבוא לבקר אותנו בשבת?" שאל הבן, "כמו בשבוע שעבר?" "לא!" ענה האב קצרות. "למה?"

"היא מפחדת!" סיים האב את השיחה. מעל למשולש שנוצר בין האם הבוכיה, האשה ששנתה נדדה והאב שטיפל בשל־שת ילדיו בבית הקטן, ריחפה הרוח הרעה של נקמת-הדם. היא נולדה ביום בו מצא צלם הבערס הזה את גופתה של דליה אליהו במים הזורמים של הירקון, ליד איצטדיון הכדורגל ברמת-גן.

★ ★ ★

אסון בשעת התאבדות

עֵד לְאוֹתוֹ מקרה מזעזע שררה ידיות עזה בין שתי הנשים, שגרו בבית הרו־משפחתי בפרדס-כץ. בסביבה המאוכלסת כולה יוצאי-עיראק, שקנו את דירור־תיהם הזולות מתושבי שכונה אחרים שעברו לתל-אביב, היתה ידידותן של לטיפה אליהו ועזיוה צדקה לשם דבר.

משפחת אליהו, שבתה את ביתה לצד דירתו של סאלם צדקה, קשרה קשרים הדוקים עם בני המשפחה השכנה. שתי הנשים נהגו לבלות שעות ארוכות האחת בדירת רעותה, לבשל יחד ולטפל כל אחת בילדי השכנה, לפי הצורך. נוסף שיתחן הראשי של שתי הנשים, וביחוד של עזיוה הגנדרנית, היה ילדתה הבלונית וכחולת־העיניים של לטיפה. דליה הקטנה והיפה היתה נושא לקנאתה המתמדת של עזיוה: "תראי כמה היא יפה!" היתה אומרת, ו־חזרות ואומרת לאם המאושרת.

דליה הקטנה נקשרה לעזיוה, והשכנה האוהבת היתה לוקחת אתה את הילדה

אב שכול יוסף אליהו שחטו אותה כמו תרנגולת